

P6_TA(2006)0202

Monitorowanie stosowania prawa wspólnotowego (2003 i 2004 r.)

Rezolucja Parlamentu Europejskiego w sprawie 21 i 22 sprawozdania rocznego Komisji dotyczącego monitorowania stosowania prawa wspólnotowego (2003 i 2004 r.) (2005/2150(INI))

Parlament Europejski,

- uwzględniając 21 i 22 sprawozdanie roczne Komisji (COM(2004)0839 oraz COM(2005)0570),
 - uwzględniając dokumenty robocze służb Komisji (SEC(2004)1638 oraz SEC(2005)1446 i 1447),
 - uwzględniając art. 45 i art. 112 ust. 2 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Prawnej oraz opinię Komisji Petycji (A6-0089/2006),
- A. mając na uwadze, że sprawozdania roczne Komisji określają stan transpozycji dyrektyw przez Państwa Członkowskie w celu zapewnienia skutecznej kontroli stosowania prawa, oraz że według 21 sprawozdania w dniu 31 grudnia 2003 r. toczyło się 3 927 postępowań w sprawie naruszenia prawa wspólnotowego, łącznie z 1 855 sprawami, w przypadku których rozpoczęto postępowanie, 999 sprawami, w których wydano uzasadnioną opinię, 411 sprawami, które zostały skierowane do Trybunału Sprawiedliwości, oraz zaledwie 69 sprawami (spośród których 40 dotyczyło sektora ochrony środowiska), w przypadku których rozpoczęto postępowanie na podstawie art. 228 Traktatu WE,
- B. mając na uwadze, że właściwa kontrola stosowania prawa wspólnotowego składa się nie tylko z oceny transpozycji pod względem ilościowym, ale także z oceny jakości transpozycji oraz praktyk przyjętych w procesie stosowania prawa wspólnotowego,
- C. mając na uwadze, że prawidłowe i szybkie stosowanie prawa wspólnotowego stanowi integralną i podstawową część „lepszego stanowienia prawa”, a przejrzyste i dobrze sformułowane przepisy prawne stanowią niezbędny warunek właściwego stosowania prawa wspólnotowego na terenie całej Unii Europejskiej; mając na uwadze, że jakość przepisów prawnych oraz przejrzystość zobowiązań Państw Członkowskich nie zawsze są zadowalające z uwagi na fakt, że przepisy prawne są często wynikiem trudnych kompromisów politycznych,
- D. mając na uwadze, że Komisja może dostosowywać środki służące do skutecznego wykonywania swoich zadań oraz wprowadzać innowacje w celu poprawy stosowania prawa wspólnotowego,
- E. mając na uwadze prowadzone aktualnie przez Komisję prace nad dostosowaniem istniejących procedur oraz metodami przyspieszenia ich działania oraz zwiększenia ich wydajności; mając na uwadze, że nie stanowią one jednak wystarczającego powodu braku punktualnego przekazywania wymaganych informacji dotyczących łącznej wysokości środków finansowych przyznanych na usuwanie naruszeń we właściwych dyrekcjach

generalnych oraz w Sekretariacie Centralnym,

- F. mając na uwadze, że ilość skarg związanych z naruszeniem prawa wspólnotowego dowodzi, że obywatele europejscy odgrywają istotną rolę w stosowaniu prawa wspólnotowego, oraz że umiejętność właściwej reakcji na ich obawy jest istotna dla wiarygodności Unii Europejskiej,
- G. mając na uwadze, że skargi obywateli nie odgrywają wyłącznie symbolicznej roli w budowaniu „Europy obywateli”, lecz stanowią opłacalne i skuteczne narzędzie kontroli stosowania prawa wspólnotowego,
- H. mając na uwadze, że skuteczna ochrona prawna oraz jednolite stosowanie i wykładnia są zasadniczymi elementami prawa wspólnotowego,
- I. mając na uwadze, że Parlament otrzymał 22 roczne sprawozdanie Komisji dopiero w styczniu 2006 r., oraz mając na uwadze, że wskutek powyższego opóźnienia niniejsza rezolucja tylko częściowo odwołuje się do tego sprawozdania i obejmuje analizą głównie 21 roczne sprawozdanie dotyczące stosowania prawa wspólnotowego w roku 2003,
 - 1. jest przekonany o istnieniu realnej potrzeby poważnego i widocznego rozpatrzenia przez wszystkie instytucje europejskie oraz przyznania wyższego priorytetu kwestii kontroli wdrażania, zwłaszcza w kontekście podkreślonej w ostatnim czasie pilnej potrzeby zmniejszenia objętości wspólnotowego prawodawstwa i inicjatyw prawodawczych;
 - 2. utrzymuje, że zmniejszenie objętości prawodawstwa musi być zrekompensowane przez położenie większego nacisku na wdrażanie; podkreśla, że skargi obywateli stanowią opłacalne i skuteczne narzędzie kontroli stosowania prawa wspólnotowego oraz wzywa Komisję do zagwarantowania, aby przynajmniej niektóre ze środków przyznanых uprzednio na projekty legislacyjne i związane z nimi dalsze działania zostały przeznaczone na skuteczne i prawidłowe wdrożenie obowiązującego prawodawstwa wspólnotowego w różnych jednostkach zajmujących się indywidualnymi skargami oraz przypadkami naruszenia;
 - 3. wyraża przekonanie, że komisje parlamentarne winny także zwrócić uwagę na kwestię stosowania prawa wspólnotowego oraz że zwłaszcza odpowiedzialny za nią sprawozdawca winien brać bardziej czynny udział w kontroli wdrażania prawa wspólnotowego w Państwach Członkowskich, czego przykładem mogą być regularne spotkania dotyczące wdrażania przepisów organizowane przez Komisję Ochrony Środowiska, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności;
 - 4. zdaje sobie sprawę, że procedura komitologii nie jest przedmiotem niniejszej rezolucji i podkreśla w związku z tym, że potrzebna jest oddzielna rezolucja w tej sprawie;
 - 5. podkreśla, że art. 211 Traktatu WE powierza Komisji instytucjonalną odpowiedzialność za czuwanie nad stosowaniem postanowień Traktatu, jak również środków przyjętych przez instytucje na jego podstawie, oraz że art. 226 Traktatu WE upoważnia Komisję do podjęcia działania przeciwko Państwom Członkowskim w przypadku uchybienia zobowiązaniom wynikającym z Traktatu;
 - 6. zauważa, że główne problemy dotyczące postępowania w sprawie naruszenia (art. 226 i 228 Traktatu WE) to jego długość (średnio 54 miesiące od chwili rejestracji skargi oraz

wniesienia sprawy do Trybunału) oraz ograniczony zakres stosowania art. 228;

7. zwraca uwagę, że Komisja organizuje cztery spotkania w roku w celu podjęcia decyzji dotyczącej postępowania w sprawie naruszenia oraz że wszystkie decyzje (począwszy od wezwania do usunięcia uchybienia, którego celem jest uzyskanie informacji od danego Państwa Członkowskiego, a skończywszy na decyzji w sprawie skierowania sprawy do Trybunału Sprawiedliwości) podejmowane są przez Kolegium Komisarzy; uznając znaczenie oraz potrzebę zbiorowej interwencji w poszczególnych fazach postępowania w sprawie naruszenia proponuje dokładnie rozważyć możliwość skrócenia wewnętrznej procedury w początkowej fazie postępowania poprzez upoważnienie każdego członka Komisji do kierowania do Państw Członkowskich wezwań do usunięcia uchybienia w dziedzinie należącej do zakresu jego obowiązków, jak zresztą odbywa się to już obecnie, w przypadku gdy Państwo Członkowskie nie dokonało transpozycji przepisów wspólnotowych do prawa krajowego w ustalonym terminie;
8. zwraca uwagę na niewystarczający poziom współpracy sądów krajowych w większości Państw Członkowskich, które wciąż niechętnie stosują zasadę pierwszeństwa prawa wspólnotowego;
9. z zadowoleniem przyjmuje komunikat Komisji zatytułowany „Lepsza kontrola stosowania prawa wspólnotowego” (COM(2002)0725), który określa różnorodne działania zmierzające do realizacji tego celu;
10. wyraża jednak ubolewanie w związku z faktem, że Komisja nie przedstawiła ustrukturyzowanego i szczegółowego planu dalszych działań w związku z niektórymi zobowiązaniami zawartymi w wyżej wspomnianych komunikatach, z których jedno przewiduje, że „stosowanie kryteriów pierwszeństwa będzie podlegało corocznej ocenie podczas omawiania sprawozdania z kontroli stosowania prawa wspólnotowego”;
11. wzywa Komisję do przeprowadzenia szczegółowej oceny stosowania kryteriów pierwszeństwa wymienionych we wspomnianym komunikacie w celu stwierdzenia, czy stosowanie ich jest rzeczywiście konieczne oraz czy nie wiąże się z ryzykiem zbytniego ograniczenia liczby postępowań w sprawie naruszenia, które w myśl Traktatu nie podlegają jakiegokolwiek hierarchizacji; zwraca się do Komisji z prośbą o dokonanie oceny, czy nieznaczna podwyżka środków dla dyrekcji generalnych, w których istnieje największe ryzyko postępowań w sprawie naruszenia, byłaby lepszym sposobem poprawy ich zdolności do działania w następstwie skarg; zaznacza, że w służbach Komisji odpowiedzialnych za transpozycję potrzebni są eksperci-prawnicy, którzy sprawdzaliby, czy dokonano całkowitej transpozycji; zaznacza, że w celu analizy transpozycji nie można polegać wyłącznie na automatycznym systemie kontroli zgodności;
12. wzywa Komisję do informowania Parlamentu o wynikach takich ocen; domaga się, aby wyznaczenie priorytetów nie prowadziło do osłabienia reakcji na skargi obywateli oraz wzywa Komisję do konsultowania się z Parlamentem w sprawie potencjalnych zmian kryteriów pierwszeństwa;
13. wzywa Komisję do postawienia zasady rządów prawa oraz doświadczenia obywateli ponad czysto gospodarczymi kryteriami i ocenami; domaga się, aby Komisja ściśle nadzorowała poszanowanie wolności podstawowych oraz zasad ogólnych określonych w Traktacie, a także przestrzeganie rozporządzeń i dyrektyw ramowych; wzywa Komisję do stosowania ustawodawstwa wtórnego jako kryterium pozwalającego na ustalenie, czy doszło do

naruszenia wolności podstawowych;

14. wzywa Komisję do dokonania ponownej oceny współpracy z Państwami Członkowskimi w rozumieniu art. 10 Traktatu WE i w świetle faktu, że większość Państw Członkowskich nie jest przygotowana do podjęcia znaczących działań w celu poprawy wdrażania prawa wspólnotowego, co potwierdzono w trakcie negocjacji dotyczących porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa¹, kiedy to Rada odmówiła podjęcia jakiegokolwiek zobowiązania w kwestiach transpozycji i wdrażania; deklaruje wsparcie dla kwestii wznowienia negocjacji z Radą w tej sprawie w celu wprowadzenia zmian do porozumienia międzyinstytucjonalnego;
15. wzywa Komisję do przeprowadzenia ponownej oceny postawy pobłażliwości w stosunku do Państw Członkowskich w kwestii przestrzegania terminów przedkładania Komisji wymaganych przez nią informacji, przyjmowania oraz przekazywania informacji o krajowych środkach wykonawczych oraz właściwego stosowania prawa wspólnotowego na poziomie krajowym, regionalnym oraz lokalnym;
16. zwraca uwagę, że Państwa Członkowskie postanowiły wprowadzić konkretne struktury zajmujące się wdrażaniem; przychylnie odnosi się do podejmowanych przez Komisję wysiłków wspierających tworzenie właściwych punktów koordynacyjnych w każdym Państwie Członkowskim w celu poprawy całości polityki transpozycji i wdrażania oraz wydajności części postępowania w sprawie naruszenia poprzedzającej skierowanie sprawy do Trybunału; proponuje, aby Państwa Członkowskie stworzyły nie tylko struktury techniczne, ale także powołały polityków odpowiedzialnych na szczeblu lokalnym za strategie odnoszące się do naruszania prawa wspólnotowego;
17. zauważa, że podkreślanie kwestii organizacyjnych i przepływu informacji nie powinno przesłaniać faktu, że wiele przypadków niepoprawnego wdrażania jest wynikiem złej jakości przepisów oraz odzwierciedla świadome działania Państw Członkowskich w kierunku podważenia prawodawstwa wspólnotowego ze względów politycznych, administracyjnych i gospodarczych; zauważa w związku z tym, że Komisja stosuje praktykę akceptacji opóźnionego działania Państw Członkowskich, aby zakończyć postępowanie w sprawie naruszenia; zwraca się do Komisji, aby wymagała od Państw Członkowskich stosowania z mocą wsteczną naruszonego przepisu wspólnotowego w celu usunięcia wszelkich skutków naruszenia, odwołując się bezpośrednio do art. 228 Traktatu WE, w przypadku gdy uparczywie nie stosują się one do tego wymogu;
18. zwraca uwagę, że System Rozwiązywania Problemów Rynku Wewnętrznego (sieć SOLVIT) dowiodła swojej wydajności na rynku wewnętrznym jako niesądowy mechanizm uzupełniający, który zacieśnił dobrowolną współpracę pomiędzy Państwami Członkowskimi, jest jednak zdania, że podobne mechanizmy nie mogą być traktowane jako substytuty postępowania o naruszenie, które ma zobowiązać Państwa Członkowskie do stosowania prawodawstwa wspólnotowego; wzywa Państwa Członkowskie do przydzielenia większych zasobów ludzkich i finansowych krajowym punktom kontaktowym sieci SOLVIT;
19. uważa redagowanie prawodawstwa w sposób sprzyjający jego wprowadzaniu w życie za niezbędne; traktuje zwiększenie zrozumienia prawodawstwa wspólnotowego przez obywateli za sprawę równie istotną i w związku z tym proponuje dołączanie do wszystkich

¹ Dz.U. C 321 z 31.12.2003, str. 1.

aktów prawnych streszczenia dla obywateli w formie uzasadnienia sporządzonego językiem nieprawniczym;

20. jest przekonany, że chociaż poświęcanie czasu i uwagi rozwijaniu dialogu pomiędzy Państwami Członkowskimi oraz poprawie udzielanej im pomocy w celu umożliwienia szybkiej i prawidłowej transpozycji prawa wspólnotowego jest rzeczą ważną, należy wykazać większą dyscyplinę, szczególnie po rozszerzeniu, w celu uniknięcia nadmiernych opóźnień oraz utrzymujących się różnic w jakości transpozycji w różnych krajach;
21. uważa, że do wszystkich nowo przyjętych dyrektyw powinna być systematycznie włączana specjalna klauzula obligująca Państwa Członkowskie do opracowania tabeli zgodności w procesie transpozycji dyrektyw UE;
22. zwraca uwagę na fakt, że w roku 2004 około 41% nowych dyrektyw zawierało postanowienie o tabeli zgodności; uważa, że Parlament Europejski, jako współprawodawca, winien wspierać wnioski włączania do dyrektyw postanowień obligujących Państwa Członkowskie do stosowania tabeli zgodności do celów powiadamiania; wzywa Komisję do składania Parlamentowi regularnych sprawozdań dotyczących stosowania takich postanowień;
23. przychylnie odnosi się do wysiłków podejmowanych przez niektóre dyrekcje generalne Komisji – szczególnie Dyрекcję Generalną ds. Środowiska – zmierzające do poprawy kontroli zgodności w zakresie odpowiednich dyrektyw, zwłaszcza po rozszerzeniu; wzywa Komisję do publikowania na jej stronie internetowej wyników badań na temat oceny zgodności krajowych środków wykonawczych z prawodawstwem wspólnotowym zleconych przez różne dyrekcje generalne;
24. zwraca uwagę na istnienie kilku rodzajów postępowania w przedmiocie braku zgodności oraz na fakt, że procedury takie są czasem uruchamiane ponownie i nie przynoszą rezultatów w postaci nakłonienia Państw Członkowskich do modyfikacji działań w zakresie transpozycji; podkreśla, że w tego typu przypadkach opóźnienia w postępowaniu mogą być wysoce szkodliwe dla obywateli, ponieważ istotą sprawy nie są poszczególne przypadki, ale raczej problem ogólny; w związku z tym wzywa Komisję do przyjmowania zdecydowanej postawy w przypadkach braku powiadamiania i braku zgodności krajowych środków wykonawczych z prawodawstwem wspólnotowym oraz do realizacji poszczególnych etapów procedury określonej w art. 226 Traktatu WE przy zachowaniu nieprzekraczalnych i niepodlegających negocjacji terminów, ustanowionych przez elastyczne instrumenty prawne (komunikaty, wytyczne), w celu jak najszybszego nałożenia kar pieniężnych zgodnie art. 228 Traktatu WE;
25. zwraca się do Komisji z prośbą o przedstawienie listy dyrektyw o najniższym wskaźniku wdrożenia, wraz z wyjaśnieniem możliwych przyczyn takiego stanu rzeczy; przypomina, że w świetle orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości oraz art. 10 Traktatu WE Państwa Członkowskie są zobowiązane do ustanowienia odpowiedniego systemu skutecznych i proporcjonalnych kar, pełniącego rolę środka powstrzymującego od naruszania przepisów wspólnotowych; uważa, że nieprzyjęcie skutecznego systemu kar powinno być ścigane z całą surowością w ramach postępowania w sprawie naruszenia;
26. zauważa, że obecnie stosowane procedury nie gwarantują obywatelom żadnych innych praw poza prawem wniesienia skargi oraz że Komisja, stojąca na straży Traktatu, posiada swobodę w zakresie decyzji o rejestracji skargi i rozpoczęcia postępowania; uważa, że ani

postanowienia Traktatu, ani orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości nie zabraniają użycia odpowiednich instrumentów prawnych do przyznania wnoszącym skargę dodatkowych praw, dlatego też zwraca się do Komisji, aby podjęła działania w celu przyjęcia tego rodzaju instrumentów; jest przekonany, że ta ważna i wyłączna prerogatywa powinna podlegać wymogowi przejrzystości oraz odpowiedzialności z punktu widzenia powodów podejmowania decyzji, w szczególności zaś decyzji o nienadaniu biegu skardze;

27. z zadowoleniem przyjmuje komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego i Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich w sprawie „Kontaktów ze skarżącym w odniesieniu do naruszeń prawa wspólnotowego” (COM(2002)0141);
28. wzywa Komisję do przestrzegania zasad określonych w tym komunikacie, tak aby rejestrowane były wszystkie bez wyjątku skargi otrzymywanych przez Komisję, mogące ujawnić rzeczywiste naruszenie prawa wspólnotowego, chyba że wchodzi one w zakres wyjątkowych sytuacji określonych w pkt 3 załącznika do komunikatu; zwraca uwagę, że Europejski Rzecznik Praw Obywatelskich otrzymał niedawno szczególne skargi w sprawie braku rejestracji skarg i zajmuje się obecnie ich rozpatrzeniem; wzywa Komisję do regularnego składania Parlamentowi sprawozdań dotyczących przypadków braku rejestracji skarg, zgodnie ze wspomnianym wyżej komunikatem;
29. zwraca uwagę, że określony w komunikacie termin jednego roku, jaki upływa pomiędzy rejestracją skargi a przesłaniem wezwania do usunięcia uchybienia lub decyzją o zamknięciu sprawy, jest zbyt długi; ponadto zauważa, że termin ten nie zawsze jest przestrzegany, wskutek czego osoba składająca skargę utrzymywana jest w stanie niepewności, co jest rzeczą niedopuszczalną; wzywa w związku z tym Komisję do kierowania wezwań do usunięcia uchybienia w przypadkach nie wymagających „negocjacji” z Państwami Członkowskimi w krótkim czasie po rejestracji skargi oraz do dołożenia wszelkich starań w celu nadania biegu postępowaniu w krótkich i nieprzekraczalnych terminach, z pominięciem wyjątkowych przypadków;
30. wzywa Komisję do pełnego informowania skarżących – w uzasadnionych przypadkach także właściwych posłów do Parlamentu Europejskiego – o postępie w rozpatrywaniu ich skarg po upływie każdego z określonych terminów (wezwanie do usunięcia uchybienia, uzasadniona opinia, skierowanie sprawy do Trybunału), uzasadniania swojej decyzji i przekazywania jej szczegółów skarżącemu zgodnie z zasadami ustanowionymi w komunikacie z 2002 r., co powinno pozwolić skarżącemu na poczynienie dalszych spostrzeżeń (informacje takie winny obejmować argumenty podane przez zainteresowane Państwo Członkowskie, szczególnie w przypadku spraw, które Komisja zamierza oddalić);
31. wzywa Komisję do przyjęcia konkretnej procedury pozwalającej skarżącemu i zainteresowanemu posłowi do Parlamentu Europejskiego uzyskać dostęp do dokumentacji oraz do treści korespondencji z Państwem Członkowskim;
32. wzywa Komisję do przedstawienia konkretnych danych dotyczących przestrzegania terminów ustalonych w wewnętrznym podręczniku procedur operacyjnych, które można uzyskać jedynie drogą nieoficjalną; ponownie podkreśla znaczenie określania terminu rejestracji skargi dla udzielenia skarżącemu odpowiedzi oraz skierowania do Państwa Członkowskiego wezwania do usunięcia uchybienia;
33. zwraca uwagę, że od chwili wprowadzenia procedury określonej art. 228 Traktatu WE, w wyniku jej stosowania Trybunał Sprawiedliwości wydał wyroki jedynie w trzech sprawach;

z zadowoleniem przyjmuje komunikat Komisji w sprawie stosowania art. 228 Traktatu WE (SEC(2005)1658), który wyjaśnia i rozwija sposób zwracania się Komisji do Trybunału Sprawiedliwości z prośbą o nałożenie płatności okresowych i płatności ryczałtowej na Państwo Członkowskie, które nie zastosuje się do orzeczenia Trybunału;

34. zwraca się do Komisji o formalne stwierdzenie, że zgodnie z komunikatem wydanym przez nią w 2005 r. wszystkie sprawy, w których na mocy art. 228 wystosowane zostały już wezwania do usunięcia uchybienia oraz uzasadnione opinie, a także sprawy prowadzone obecnie na podstawie postępowania określonego w art. 226, podlegać będą nowym zasadom (jeżeli nie zostały rozstrzygnięte przed skierowaniem ich do Trybunału);
35. przypomina, że petycje składane przez obywateli do Komisji, Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich i właściwych komisji Parlamentu powinny zachęcać instytucje europejskie do oceny sposobu wdrażania prawa wspólnotowego na szczeblu krajowym i europejskim;
36. ponownie wyraża przekonanie, że ścisła współpraca i porozumienia dotyczące kontroli pomiędzy Komisją, Radą, Europejskim Rzecznikiem Praw Obywatelskich i właściwymi komisjami Parlamentu mają kluczowe znaczenie dla zapewnienia skutecznej interwencji we wszystkich przypadkach, w których składający petycję złożył uzasadnioną skargę dotyczącą naruszenia prawa wspólnotowego;
37. nalega, aby w przyszłych sprawozdaniach rocznych Komisja Europejska przedstawiała dane dokładnie odzwierciedlające istotny i wyraźny wkład petycji w kontrolę stosowania prawa wspólnotowego oraz ponawia wnioski zawarty w swojej rezolucji z dnia 9 marca 2004 r.¹ o dołączenie rozdziału poświęconego wyłącznie petycjom;
38. uważa, że konieczne jest określenie praw proceduralnych osób składających petycje w podobny sposób do praw osób składających skargi, które zostały określone w komunikacie Komisji z 2002 r.; uważa, że należy wyjaśnić kwestie proceduralne związane z równorzędnym traktowaniem skarg i petycji, a także usprawnić koordynację między właściwymi służbami, aby Komisja Petycji mogła zapewnić poszanowanie praw osób składających petycje;
39. stwierdza z własnego doświadczenia, że obywatele składający petycje do Parlamentu Europejskiego mają trudności z dochodzeniem przed sądami krajowymi praw wynikających z prawa wspólnotowego oraz uzyskaniem zadośćuczynienia za stratę lub szkodę poniesioną w związku z naruszeniem prawa wspólnotowego przez Państwa Członkowskie;
40. wyraża ubolewanie w związku z niechęcią Komisji Europejskiej do prowadzenia dochodzeń w sprawie domniemyanych wcześniejszych naruszeń prawa wspólnotowego, które zostały naprawione, takich jak poruszone w petycjach dotyczących „Equitable Life” i „Lloyds of London”; wzywa Komisję Europejską do zbadania spraw, w których zarzucane uchybienia rzekomo spowodowały znaczne szkody dla osób, gdyż wynik takiego dochodzenia może być niezmiernie pomocny w uzyskiwaniu przez obywateli odszkodowania na drodze prawnej;
41. uważa za niezbędne zbadanie sposobów poprawy procedur na poziomie międzyinstytucjonalnym celem zapewnienia obywatelom europejskim bardziej skutecznych

¹ Dz.U. C 102 E z 28.4.2004, str. 512.

pozaprawnych środków odwoławczych jako dodatkowego zabezpieczenia wobec wyrażonego w traktatach prawa do składania petycji; w związku z tym zaleca rozważenie utworzenia w ramach Parlamentu Europejskiego organizacji typu „SOLVIT”, której zadaniem byłoby udzielanie wsparcia posłom w rozwiązywaniu kwestii natury prawnej;

42. wzywa do ściślejszej współpracy pomiędzy parlamentami krajowymi i Parlamentem Europejskim, a także posłami do nich, tak aby wspomagać i podnosić skuteczność kontroli kwestii europejskich na szczeblu krajowym; uważa, że parlamenty krajowe mogą odegrać ważną rolę w kontroli stosowania prawa wspólnotowego, przyczyniając się w ten sposób do wzmacniania demokratycznej prawomocności Unii i przybliżaniu jej do obywateli;
43. wzywa Komisję do przesyłania swoich rocznych sprawozdań z kontroli stosowania prawa wspólnotowego parlamentom krajowym, tak aby miały one większe możliwości kontrolowania stosowania tego prawa przez władze krajowe;
44. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Trybunałowi Sprawiedliwości, Europejskiemu Rzecznikowi Praw Obywatelskich i parlamentom Państw Członkowskich.